

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Tinc dret a ser feliç!

És veritat això? Aquesta és una expressió molt freqüent avui, una expressió que manifesta el profund desig de felicitat que tots tenim. A qualsevol persona que li preguntem si vol ser feliç, ens dirà, sens dubte, que sí. Tots volem ser feliços, i volem que aquells que estimem també ho siguin. De fet, Déu ens ha creat amb aquest desig perquè aquest és també el seu projecte.

Però, ens podem preguntar què és la felicitat en realitat? En general s'entén com un estat d'ànim, un estat d'ànim subjectiu perquè les mateixes circumstàncies, o els fets poden ser viscuts de manera diferent per persones amb personalitats i temperaments diferents. D'altra banda,

no existeix pròpiament un dret absolut a ser feliç perquè la mateixa naturalesa nostra (la llei natural i com a cristians la llei que ens ha estat revelada per Déu), ens imposen uns límits, i la nostra felicitat sempre haurà d'estar condicionada pel dret que tenen els altres a ser feliços també.

El problema és que, havent estat creats per a ser feliços, nosaltres sovint busquem la felicitat on no hi és. Pensem que amb un canvi de situació, de treball, de lloc, hi trobarem la felicitat, i certament no és així. I per suposat tampoc es troba en tenir moltes o determinades coses que ens enlluernen i desvien del camí.

En primer lloc hem de pensar que la felicitat no es troba fora de nosaltres mateixos, i que l'hem d'anar construint cada dia. En segon lloc, la felicitat químicament pura no existeix, almenys en aquest món. I per últim, la veritable felicitat només la podem trobar en Aquell que és la felicitat i que ens la té preparada per quan arribi la fi del nostre pelegrinatge aquí a la terra. Com repetidament ens recorda la Sagrada Escripura només en Déu podem trobar la veritable felicitat, la felicitat possible en aquest món.

La màxima declaració de felicitat la trobem en Jesús, en les seves paraules al Sermó de les Benaurances que són tota una declaració de veritable felicitat: «En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient:

Feliços els pobres en l'esperit, d'ells és el Regne de Cel!

Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!

Feliços els humils: ells posseiran la terra!

Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà!

Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!

Feliços els net de cor: ells veuran Déu!

Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!

Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del Cel!

Feliços vosaltres quan, per causa meua, us insultaran, us perseguiran, i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies! Alegreu-vos i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel» (Mt 5,1-12).

No són fàcils aquestes paraules, ni probablement tothom les entén. Malauradament la nostra experiència és que hem fracassat moltes vegades buscant ser feliços. En canvi la proposta de Jesús ressona novament en nosaltres. Us convido de nou a fer-nos la pregunta: on busquem la felicitat?

ENTREVISTA

La nova *Flama*

JORDI PACHECO

L'agència cristiana de notícies *Flama* ha iniciat una nova etapa amb la renovació de la pàgina web (www.agenciaflama.cat) i del logotip; i també amb un nou equip format per Jordi Pacheco, com a director, i Xavier Pette, com a redactor. L'aposta d'aquest mitjà, com apunta el seu director, el gironí Jordi Pacheco, és «oferir una informació religiosa decididament professional sota els mateixos principis d'amor a Catalunya i d'amor a l'Església que van motivar la creació de *Flama* l'any 2008».

Quina és la teva pretensió com a director?

En primer lloc, generar bones relacions amb tothom. I, d'altra banda, intentar que *Flama* pugui contribuir a fer més ric l'ecosistema de mitjans de comunicació social a Catalunya, complementar l'oferta actual de portals informatius d'Església amb creativitat, evitant les duplicitats tant com es pugui.

Teniu l'objectiu de captar públic jove, la gran assignatura pendent?

I tant que voldríem arribar als joves, que certament és l'assignatura pendent. Hem d'alegrar-nos, per això, de l'èxit de convocatòria de la darrera JMJ. Crec que els podem atreure fent informació de qualitat en formats atractius, però, sobretot, interessants i sincerament per ells, donant-los veu, i no donar per fet que són d'una determinada manera o d'una altra, perquè els joves sempre et sorprenen.

Flama és un mitjà evangelitzador?

Sí que ho és, en el sentit que els continguts que publiquem estan amarats dels valors evangèlics. Oferim una petita selecció de notícies diàries; poques, però intentem que estiguin ben fetes i ben escollides. Donem informació diària sobre el Papa i procurem estar atents al que passa a l'Església, no només a Catalunya, sinó també a la resta del món; i ho fem sempre des de la perspectiva de la cultura i dels drets humans.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Un bon propòsit pel curs que comença

Les vacances han acabat. Tot convida a reprendre la normalitat, la vida de cada dia. No desaprofitem l'ocasió de mirar amb afecte els dies passats, de donar-ne gràcies a Déu i de fer alguns propòsits que millorin la nostra relació amb Déu, fer bons propòsits pel curs que comença. Ofereixo una proposta.

Un dia d'aquest passat mes d'agost vaig anar a dinar a casa d'un matrimoni amic. Tenen tres fills, una nena i dos nens, d'onze, deu i vuit anys. A l'hora de dinar, asseguts tots entorn la taula, la mare convidà el més petit dels fills a beneir la taula. Durant les vacances ho feien rotativament. El petit, amb veu ferma i la seguretat de qui domina la situació, digué: «L'infant que va néixer a Betlem, beneeixi aquesta taula i a tots nosaltres també». Un gest, entranyablement familiar, ben senzill i ben carregat de sentit que no era improvisat. Durant la setmana mengen a l'escola els fills, prop del lloc de treball els pares. A l'hora de sopar primer sopen els infants per anar a dormir aviat i després ho fan els pares. Encara que beneeixen, no hi és tota la família. Els caps de setmana coincideixen en tots

els àpats i sempre beneeixen taula. És una pregària familiar esperada. «No us inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies» (Fl 4,6).

Jesús, escolta i respon sempre a la pregària expressada des de la fe, procedeixi de qui procedeixi, de dins i de fora del poble jueu, de persones importants i de pobres desvalguts, amb una especial predisposició per aquests, la pregària tremolosa i la de petició insistent. «Tot allò que demanareu en la pregària amb fe, ho rebreu» (Mt 21,22). Ara que comença el curs, podria ser un bon propòsit de família, introduir o recuperar la benedicció de taula, com a reconeixement de la grandesa de Déu, de la seva obra. Reconeixement, també, del seu amor infinit que és sempre benedicció sobre els homes i dones de bona voluntat. «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell» (Ac 11,4). La pregària familiar és una pregària comunitària agradable a Déu.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Misericordia, latido del Corazón de Cristo

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Desde que la Oficina de Prensa de la Santa Sede divulgó los detalles del viaje del Santo Padre a Mongolia y el saber que el pasado 4 de septiembre, en el último día del viaje apostólico, Francisco inauguraría la «Casa de la Misericordia», los medios de comunicación lo ponderaron.

El objetivo de esta beneficiosa instalación es el de ofrecer un lugar de acogida a quienes presentan problemas y heridas en sus vidas, ayudar a personas que buscan atención, consuelo y paz. Lugar de anuncio del Evangelio y muestra de la caridad de la pequeña comunidad católica en tierra mongola.

Siempre en nuestro entorno, inmediato o lejano, encontramos hermanos que sufren llagas y contrariedades. En

verdad, todos nosotros en alguna medida padecemos dificultades. Unidos a nuestros prójimos anhelamos recibir la mirada misericordiosa del Señor muerto y resucitado.

En la homilía del domingo de la Misericordia del año 2018, el Papa nos decía que entrando «en el misterio de Dios a través de las llagas, comprendemos que la misericordia no es una entre otras cualidades suyas, sino el latido mismo de su corazón». Las heridas gloriosas de Jesús, mantenidas en la Resurrección, son un admirable tesoro: de ellas brota la misericordia.

Que María, Madre en la Pasión y en la Resurrección, nos enseñe a descubrir las llagas de nuestros hermanos, y a derramar sobre ellos la caridad de Cristo.

Lectures de la missa diària i santoral

18. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [ITm 2,1-8 / SI 27 / Lc 7,1-10]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. □ Dimarts [ITm 3,1-13 / SI 100 / Lc 7,11-17]. Santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dimecres [ITm 3,14-16 / SI 110 / Lc 7,31-35]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Ha-sang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866). Sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dijous [Ef 4,1-7.11-13 / SI 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ Divendres [ITm 6,2c-12 / SI 48 / Lc 8,1-3]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

23. □ Dissabte. [ITm 6,13-16 / SI 99 / Lc 8,4-15]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona. Sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.

24. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / SI 144 / Fl 1,20c-24.27a]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30-28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu toparà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, ¿com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i, ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, ¿qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardaràs fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor estranyable. R.

No sempre acusa, / ni guarda rancúnia sense fi; / no ens castiga els pecats com mereixiem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra; / llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, ¿quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? ¿Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupaven els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llençà als peus i li deia: Tingueu paciència i us ho pagaré tot. Llavors, el rei se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: Paga'm tot el que em deus. L'altre se li llençà als peus i el suplicava: Tingueu paciència i ja t'ho pagaré. Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu? Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 27,30-28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los posee. El vengatíu sufrirá la venganza del Señor, que llevará cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados.

Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados? Piensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos.

Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

No está siempre acusando / ni guarda rencor perpetuo; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre los que lo temen; / como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?». Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo». Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: «Págame lo que me debes». El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré». Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: «¡Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdoné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?». Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano.»

COMENTARI

No és fàcil perdonar, ni demanar perdó

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Jesús coneix la nostra naturalesa, i sap que amb malícia o sense, repetim unes mateixes accions, encara que sapiguem que no són bones i ens les vulguem corregir.

De vegades pensem que el que fem de defectuós, perjudica els altres i és contrari al que ens ensenya Jesucrist, no té gaire relleu, i sovint és fruit d'una reacció instintiva, quasi mecànica, que no acabem de controlar. «Soc així», diem; «no n'hi ha per tant».

Amb la mateixa facilitat, podem tenir la tendència de mirar els defectes, vicis i mancances dels altres, posant en relleu la malícia que hi pot haver, i el poc esforç que hi posen per corregir-ho.

En l'oració del Parenostre resem: «perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors»; i sovint ens costa perdonar i demanar perdó.

Ens costa de trobar la manera suau i eficaç de tractar els que tenen vicis, defectes i pecats, i ajudar-los a corregir-se; i de vegades, a nosaltres mateixos ens costa deixar-nos ajudar per persones que ens estimen i que ens resultarien molt valuoses, per millorar el nostre estil de vida.

Tenir paciència i aguantar les flaqueses i molèsties del pròxim és una obra de misericòrdia, i no ho hem de confondre en suportar passivament el que veiem que és defectuós en els altres, sense fer res per intentar que ho puguin millorar.

La paràbola que Jesús ens explica referent al que demana perdó, però no és capaç de perdonar, ens l'hem d'aplicar, sabent que Déu ens perdona tantes i tantes vegades. Qui més perdona, és qui més estima. Déu ens perdona sempre, però ens demana que fem un esforç per aprendre a perdonar i a ajudar els altres a millorar.

Tots coneixem històries heroiques d'homes i dones que no s'han aturat en el mal que els hi han fet; i encara han sigut capaços d'ajudar i estimar als qui els hi han causat molt sofriment. Jesucrist a la creu, perdona a aquells que l'estan crucificant. I Déu fa sortir el sol pels homes bons i pels dolents, pels justos i pels injustos.

No volem més guerres, però perquè això sigui possible, hem de fer camí vers la veritat, la justícia, la pau, el perdó, la tolerància, l'estimació.

Uns dons, que Jesucrist ens vol donar i que nosaltres hem de fer fructificar.

Demanem-ho en la nostra pregària personal i en Eucaristia.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge 17, a les 12 h. Missa d'inici de ministeri de rector de Mn. Javier Fernández a Sant Salvador de Polinyà.

Dilluns 18 i dimarts 19. El Sr. Bisbe participa en la reunió de bisbes de la Tarraconense al Seminari de Barcelona.

Dimarts 19, a les 10 h. El Sr. Bisbe assisteix a la inauguració de curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià al Seminari de Barcelona.

Dimecres 20, a les 17.30 h. Presideix la Missa d'inici de curs de l'Escola La Salut de Sabadell a la Parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Diumenge 24, a les 10.30 h. Concelebra en la Missa del dia de la Mercè, a la Basílica de La Mare de Déu de la Mercè a Barcelona.

Salvador Cristau presidí la celebració de l'Eucaristia a la Parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell amb motiu de la festa de Santa Teresa de Calcuta. Hi assistiren les Missioneres de la Caritat presents a Sabadell, fundades per la santa.

50 anys de les benedictines a Puiggraciós.

El divendres 8 de setembre, a les 11.30h, Mons. Cristau celebrà la Missa al Santuari de Puiggraciós (L'Ametlla del Vallès) amb motiu dels 50 anys de presència de la comunitat benedictina en el santuari. Concelebraren un bon nombre de preveres relacionats amb el santuari i assistí la M. Abadesa de Sant Pere de les Puel·les i diverses monges de la comunitat.

Convivència del Seminari. Del 9 a l'11 de setembre ha tingut lloc la convivència d'inici de curs del Seminari diocesà al Casal de la Visitació, a Can Xammar (L'Ametlla del Vallès). Participaran el rector, formadors i seminaristes i reberen la visita del bisbe Salvador. L'endemà, dimarts 12, els seminaristes començaven el curs acadèmic.

Inici de ministeri a Mollet de Vallès.

El diumenge 10 de setembre, a les 12 h, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa d'inici de ministeri de Mn. Francesc Jordana com a rector de la Parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès. Seguidament, després de les salutacions,

el Sr. Bisbe i el rector visitaren la Residència Asil de la Immaculada, propietat de la parròquia.

Calendari

Festa de la Mare de Déu de La Mercè. El dia 24 de setembre —enguany en diumenge— és la festa de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la ciutat de Barcelona i de la Província Eclesiàstica de Barcelona, formada per l'Arquebisbat de Barcelona i els bisbats de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Curs de renovació pastoral per a preveres i diaques. La Delegació General per a l'Evangelització i la Formació, de nova creació, organitza un curs de renovació pastoral adreçat a preveres i diaques. El curs tindrà lloc l'últim dilluns i dimarts de mes, de 10 a 17 h amb dinar inclòs. Seran els dies 30 i 31 d'octubre; 27 i 28 de novembre; 29 i 30 de gener; 26 i 27 de febrer. El curs és gratuït. El preu del dinar és de 20 euros per dia. Les inscripcions es poden fer al següent enllaç: <https://rebrand.ly/curs-renovacio-pastoral>.

Notícies

Festa de Santa Teresa de Calcuta. El dimarts 5, a les 12 del migdia, Mons.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

¡Tengo derecho a ser feliz!

¿Es verdad esto? Porque ésta es una expresión muy frecuente hoy, una expresión que manifiesta el profundo deseo de felicidad que tenemos todos. A cualquier persona que le preguntemos si quiere ser feliz, nos dirá sin dudarle que sí. Todos queremos ser felices, y queremos que aquellos que amamos lo sean también. De hecho Dios nos ha creado con ese deseo porque éste es también su proyecto.

Pero, nos podemos preguntar ¿qué es la felicidad en realidad? En general se entiende como un estado de ánimo, un estado de ánimo subjetivo porque las mismas circunstancias o hechos pueden ser vividos de manera muy diferente por personas de personalidades y temperamentos distintos. Por otra parte, propiamente, no existe un derecho a ser feliz tal y como en general se entiende, no existe un derecho absoluto a la felicidad por-

que nuestra misma naturaleza (la ley natural y como cristianos la ley de que nos ha sido revelada por Dios) nos imponen unos límites y nuestra felicidad siempre deberá estar condicionada por el derecho que tienen los demás a ser felices también.

El problema está en que, habiendo sido creados para ser felices, nosotros a menudo buscamos la felicidad donde no se encuentra. Pensamos que con un cambio de situación, de trabajo, de lugar, encontraremos la felicidad y ciertamente no es así. Y por supuesto tampoco se encuentra en el hecho de tener muchas o determinadas cosas que nos deslumbran y desvían de nuestro camino.

En primer lugar debemos pensar que la felicidad no se encuentra fuera de nosotros mismos y que debemos ir construyéndola cada día. En segundo lugar, la felicidad quí-

micamente pura no existe, al menos en este mundo. Y por último, la verdadera felicidad sólo la podremos encontrar en Aquél que es la felicidad y que nos la tiene preparada para cuando llegue el fin de nuestra peregrinación en la tierra. Como repetidamente nos recuerda la Sagrada Escritura sólo en Dios podemos encontrar la verdadera felicidad, la felicidad posible en este mundo.

La máxima declaración de felicidad la encontramos en Jesús, en sus palabras en el Sermón de las Bienaventuranzas, que son toda una declaración de felicidad verdadera:

«Al ver las multitudes, Jesús subió a la montaña, se sentó, y se le acercaron los discípulos. Entonces, tomando la palabra, empezó a instruirlos diciendo:

Dichosos los pobres en el espíritu: ¡de ellos es el Reino de los Cielos!

Dichosos los que lloran: ¡Dios los consolará!
Dichosos los humildes: ¡ellos poseerán la tierra!
Dichosos los que tienen hambre y sed de ser justos: ¡Dios los saciará!
Dichosos los compasivos: ¡Dios se compadecerá de ellos!
Dichosos los limpios de corazón: ¡ellos verán a Dios!
Dichosos los que trabajan por la paz: ¡Dios les llamará hijos suyos!
Dichosos los perseguidos por el hecho de ser justos: ¡de ellos es el Reino de los Cielos!
Dichosos vosotros cuando, por mi causa, os insultarán, os perseguirán, y esparcirán contra vosotros todo tipo de calumnias! Alegraos y celebradlo, porque vuestra recompensa es grande en el cielo» (Mt 5,1-12).

No son fáciles estas palabras, ni todo el mundo probablemente las entiende. Desgraciadamente nuestra experiencia es que hemos fracasado muchas veces buscando ser felices. Sin embargo la propuesta de Jesús continúa ahí. Pensémoslo, una vez más: ¿dónde la buscamos la felicidad?

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

